

(Ne) Zabudni(te) na Zabudnutie

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

(Ne) Zabudni(te)
na Zabudnutie

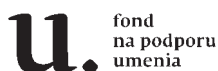
Copyright © Ondrej Klenovský 2017

Illustrations © Anna Gajová 2017

Cover Design © Ľubica Končeková 2017

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

<http://www.vsss.sk>, e-mail: vsss@stonline.sk

Kniha vyšla s finančnou pomocou

Fondu na podporu umenia

VYDAVATEĽSTVO SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV spol. s r. o.

Ondrej Klenovský: (Ne)zabudni(te) na Zabudnutie

Zodpovedná redaktorka Michaela Janceková

Ilustrácie Anna Gajová

Obálku s použitím ilustrácie Anny Gajovej navrhla Ľubica Končeková

Grafická úprava a sadzba Ľubica Končeková

Tlač P + M, s. r. o., Turany

Vydanie prvé

Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-944-2

Ondrej Klenovský

(Ne) Zabudni(te)
na Zabudnutie

Namiesto úvodu:

Zbieram tie rozprávkové knižky
čo nie sú módne novinky
i toto vedia moji blízki
že si ich kladiem do skrinky
V živote často tragédia
prelína sa i s komikou:
poličke skrutka povolila
a zrazu s ranou veľkou
v izbe mi vznikla knižná hora
namiesto skrinky s knižkami
Ako tak na ňu hľadím zhora
v hlave červ obáv víta mi
či moje knižky týmto pádom
nebudú veľmi zničené
Pohľadom hľadím ich rad-radom
prvú z nich do rúk zoberiem
a vidím, že je bez úhony
väzba je pevná, žiaden šrám
tak si ju skusmo pootvorím
s chuťou sa do nej začítam
Vtom naskakuje husia koža
priamo na mojom chrbáte
– udiala sa vec sotva možná
s knižnicou mojou po páde

Rozprávky z kníh sú popletené
v duši sa mieša zlosť a strach
Nezotrvala skrutka v stene
a čítam o troch prasiatkach...
... ako si vlka vyčíhali
zhodli sa, že ho zožerú
s Karkulkou v dome starej mamy
chystajú z neho večeru
Inde čo čítam, tiež ma ľaká
princezná v krásnom väzení
čaká na škaredého draka
s ktorým sa neskôr ožení
A Snehulienka? – pred zrkadlom
vyrástla, no nie do krásy

– Ruženka túži zažiť spánok
ktorý sa stále nehlási
Popolvár čaká na trojružu
kým Popoluška tasí meč
Nebojsa – troska ustráchaná
... a dedo Vševed? – stratil reč
Valibuk silný – ako komár
len prorok Rak je prorokom
keď Kubovi sa trasie somár
tak buchty tečú potokom
Mám rozprávky – no celkom iné
som z toho značne nešťastný
I pátram v mysli po príčine
že kto mi ich tak pobláznil
Priznávam pravdu – bez mučenia
hoci som chodil do školy
nebol som dvakrát do učenia
nepísal som si úlohy
darmo si moji kamaráti
túkali prstom na čelo
Počkaj, to sa ti isto vráti
– to sa mne vtedy vravelo
a teraz mi je stokrát beda
keď človek nedbá dobrých rád
pomstila sa mi abeceda
že som ju v škole nemal rád

O hlúpom Janovi, ktorý nebol taký hlúpy, ako sa na prvý pohľad zdalo

Za siedmimi horami a siedmimi dolami, siedmimi dolinami a siedmimi horninami sa rozprestieralo jedno malé, ale naozaj malé kráľovstvo. Úplne maličké, nie väčšie ako palec a nie menšie ako malíček, pokiaľ sa bavíme o palcoch a malíčkoch obrov, a nie ľudí. A v tomto kráľovstve žil mladík-samouk, hlúpy Jano, ktorý vyštudoval vysokú školu filozofickú. Vysokú preto, lebo pec, ktorú ako správny pecivál obýval, bola poriadne vysoká. Nepodobala sa síce na klasické vysoké pece, v ktorých sa taví železná ruda, ale zato patrila medzi najvyššie pece v dedine. Náš milý hlúpy Jano, keď ho ešte neoznačovali za hlúpeho, teda za svojich školských čias, si ako malý Janko veľmi obľúbil čítanie.

Takže keď už náš malý milý Janko dokázal rozoznať malé písané „a“ od veľkého tlačeneho „Z“, úplne podľahol čaru abecedy a zlozvyku čítania. Zlozvyku nie preto, že by čítanie bolo zlé, ale preto, lebo práve čítanie ho pripútalo k onej domácej vysokej filozofickej peci a odradzovalo ho od domácich prác. Keď bolo treba doma niečo urobiť, napríklad vyniesť smeti, pokosiť trávku, porať pole, nakrmiť či podojiť kozu či kravu, vždy mal tú istú výhovorku: „Nemôžem – čítam.“ A preto ostatní v Janovej rodine, ba i v rodnej dedine, zanevrelí na vzdelanie, lebo veľactení občania mesta a zároveň rodičia miestnej omladiny nechceli, aby ich deti dopadli ako hlúpy Jano.

Nie že by bol Jano naozaj hlúpy, ale vždy, keď k nim prišla nejaká návšteva, Jano v túžbe stoj čo stoj sa pochváliť, aké vedomosti nadobudol, rozprával a rozprával, až si o ňom začali ľudia rozprávať, že nič nerobí, že len filozofuje, a teda súka z rukáva hlúposti na počkanie. A tak k Janovým rodičom prestali chodiť návštevy. Ba čo horšie, do miestnej ľudovej ľudovej školy prestali chodiť deti a miestny učiteľ Ľudovít Ľudomil, podľa ktorého školu pomenovali, prestal byť ľudomilom a stal sa odľudom.

Jedno je treba pripomenúť. V týchto časoch nik nechyroval o výdobytkoch modernej techniky. Ešte nevymysleli rádio, tobôž televízor, a unavení, celo-

dennou prácou zmorení ľudia nemali pri čom zaspávať. Dnes si stačí sadnúť pred zapnutý prijímač a človek hneď zaspí ako drevo. Vtedy sa zmorený, vyčerpaný človek prehadzoval v posteli z boka na bok, zaspáť nevedel, a keď už-už zadriemal, zakikírkal kohút. Kohút v tých časoch fungoval ako náhrada budíka. Ľudia dobre vedeli, že sa musia ráno zobudiť, ale ešte sa nenašiel vynálezca budíka, dokonca ani nikto, kto by hľadal taký vynález, ba ani nikto, kto by hľadal takého vynálezcu. Jednoducho povedané, človek ledva zadriemal, hneď mu kikírkal „budík“ a musel vstávať do práce. Takíto unavení, vyčerpaní ľudia, samozrejme, nepodávali dostatočné pracovné výkony, preto veľmi často pracovná doba netrvala len predpísaných osem hodín, ale už od svitu a až do mrku.

Čím viac mali Janovi rodičia práce – keďže im Jano nepomáhal a len si čítal usadený vysoko na peci – tým unavenejší a zmorenejší sa z práce vracali a tým ťažšie sa im zaspávalo. Mali však Jana.

Stačilo, ak Janov tatko povedal:

– Janko, porozprávaj nám, čo nového si sa dnes dočítal... – a Jano ihneď spustil a skôr než stihol dopovedať prvú zložitú zloženú vetu, jeho rodičia zaspali, akoby ich do oleja hodil.

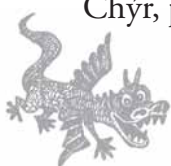
Ani ten najväčší a najmodernejší televízor na svete by ich tak rýchlo neuspál. Keby žil Jano v Indii, mohol by sa živiť ako uspávač hadov – keby žil medzi Indiánmi, tak by mu to prischlo ako jeho indiánske meno, ale preto, že žil vo svojej rodnej dedine, v rodnom minikráľovstve, zostal nepochopený a pre všetkých hlúpy...

Ako bolo, ako nie, v tom istom kráľovstve, ibaže v kráľovskom meste v kráľovskom paláci, žila princezná Amélia. S nevídaným pôvabom vyrástla do nevídanej krásy a múdra bola skoro ako Vasilisa Premúdra, ak nie viac. I náš hlúpy-nehlúpy Jano o nej čítal v nejakých módných i nemódných žurnáloch. Túžil sa síce s princeznou stretnúť a rozvinúť s ňou hlbokú filozofickú debatu o nesmrteľnosti chrústa, zliezť z pece a opustiť teplo domova sa mu však kvôli jednej žene nechcelo. Veru, nechcelo, hoci išlo o princeznú a princeznovský titul sa v týchto časoch, ako i dnes, považoval za bonus navyše.

Keď náš Jano občas na princeznú a na učivo, ktoré sa naučila od svojich učiteľov, pomyslel, vždy si povedal:

– Aj kniha je ženského rodu a ešte som ich dosť veľa neprečítal, – i zaboril nos do ďalšej kapitoly v ďalšej knihe a na princeznú pozvoľna zabúdala...

Chýr, predovšetkým o kráse princeznej Amélie, sa dostal aj do zahraničných

časopisov. Preto predovšetkým o kráse, lebo kráľ zatúžil dcéru vydať a v týchto časoch nebola múdrosť princezien medzi aristokraciou až taká atraktívna ako krása. Keďže bohato ilustrované články o kráse princeznej Amélie videli v zahraničných časopisoch zahraniční princovia a ich vnúcatchtivé zahraničné kráľovské mamičky a venachtiví zahraniční kráľovskí ockovia, stalo sa, že Amélia mala toľko nápadníkov, že ich ani na svojom počítadle nedokázala spočítať. Možno by ich spočítala na kalkulačke, ale keďže sa ešte nenašiel vynálezca kalkulačky, ani hľadač vynálezu, ani hľadač vynálezcu...

Všetci nápadníci princeznej boli rúci, švární a oplývali mnohými kladnými vlastnosťami, ale múdrosť a všeobecný rozhľad k nim rozhodne nepatrili. Treba povedať, že mnohí nápadníci sa zvrtili na hranici a odišli domov. Niektorí už na hranici kráľovstva, iní na hranici hlavného kráľovského mesta – jednoducho na tom mieste, kde ich dostihli cenzurovanou tlačou zamlčané chýry, že princezná je popri svojej kráse aj veľmi múdra. Samozrejme, množstvo nápadníkov táto informácia neodradila, lebo ich pokladnica zívila takou prázdnotou, že ani škaredá a múdra princezná by im nevadila, len aby k nej prislúchalo dostatočné veno, a to k princeznej Amélii veru prislúchalo. Takí nápadníci však zväčša nevedeli čítať a mali i riadne medzery aj v zemepise, neverviac už o topografiu, a tak často ani netrafili do hradu či do hlavného mesta a niektorí nenašli cestu ani do samotného kráľovstva. Napriek tomu mala Amélia nápadníkov habadej, no ani jeden z nich nevynikal väčšou než priemernou bystrosťou, čo princeznú veľmi nenadchýnalo. Nemohla im však len tak povedať:

– Všetci ste hlúpi a ja chcem niekoho múdrejšieho, – preto bez nádeje, že by sa medzi nimi predsa len mohol ukrývať intelektuál, rozhodla sa, že milých-nemilých nápadníkov odradí nezodpovedateľnými otázkami...

Zatiaľ čo zabávala pytačov svojimi nezodpovedateľnými otázkami, vyšiel o tejto vyberavej intelektuálke článok v dračom časopise veľkého formátu Drakovec, aj s fotkou v nadživotnej veľkosti. A práve do tejto fotky sa zahľadel drak Zákerák a beznádejne sa zaľúbil. Drakova tragédia spočívala v jeho nesprávnom vnímaní informácie. Článok v novinách totiž nebol pochvalný, ale varovný. Vystríhal pred dotyčnou princeznou veľkým červeným písmom, aby si výstrahu všimli aj tí draci, ktorí sa v škole nenaučili čítať. V dračom kráľovstve ich mali dosť, keďže dračí vzdelávací systém preferoval hodiny lietania, revu a chrlenia ohňa pred lúštením abecedy. Vezďte, že červená farba všade na svete, dokonca aj v rozprávkovej ríši, znamená: „POZOR! STOP!“ Vezďte aj

to, že drak Zákerák do školy nechodil, a keď tam náhodou zablúdil, vtedy nedával pozor. Absentoval aj na hodinách dračej dopravnej výchovy a tým pádom mu unikol význam červenej farby. Článok v novinách si mylne vysvetlil, preto odletel do maličkého kráľovstva uchádzať sa o ruku princeznej Amélie.

Drak Zákerák doletel na hradné nádvorie minikráľovstva, kde nemotorne pristál, zraziac strážnu búdku a troch strážnikov s halapartňami. Zareval tak silno, že popraskali sklenené okenné výplne na hrade i v podhradí. Drak Zákerák rozhodne nepatril medzi krásavcov, nemal urodzený pôvod ani inteligenciou neoplýval. Niektorí by povedali, že bol tupý ako poleno, no s tým nesúhlasím, lebo aj polená považujem za múdrejšie od draka Zákeráka – tie aspoň ticho ležia v kôlni, ticho ako peň, a čakajú, kým sa premenia na užitočné teplo v ktoromsi kozube či kuchynskej peci. Teplo produkované drakom v následku na túto chvíľu len drobnejších požiarov však rozhodne užitočným nazvať nemožno.

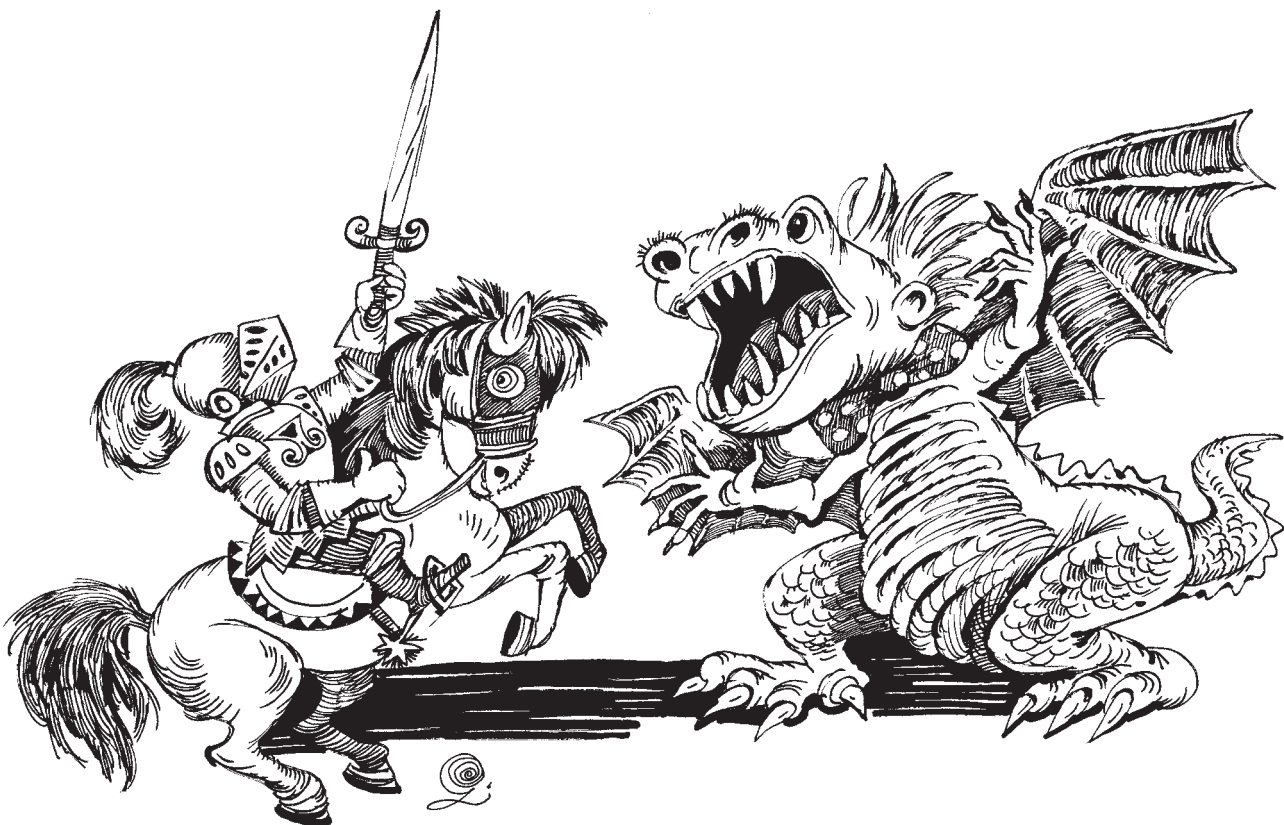
Drak všetky svoje negatívne vlastnosti vyvažoval silou. Jašterov prílet, rev i následné už výhražnejšie chrlenie ohňa na všetky svetové strany, ktoré s nemotornosťou seba vlastnou predvádzal a zapríčinil ním štyri už o čosi väčšie požiare, dostatočne argumentačne presvedčili kráľa, aby s ním Améliu zasľúbil. Kráľ prisľúbil drakovi princeznú hlavne preto, – aby... – to už citujem z interview uverejneného na druhý deň v miestnom denníku: „Nám tento motoricky nevypočítateľný drak čírou náhodou nespálil do tla hrad, kráľovské mesto, či dokonca celé kráľovstvo.“

Pôvodne Zákerák plánoval odniesť si snúbenicu, ktorá sa zanedlho mala stať jeho ženou, do dračej zeme. Do krajiny, ktorú zemepisci, zememerači, kartografi, etnografi, cestovatelia, cestopisci a iní dobrodruhovia podobného razenia nazývajú Drakolandia. Princezná však ihneď po vzlietnutí spustila monológ o bezpečnostných predpisoch pre let v dračích pazúroch, a to v takej hladine intenzity zvuku, ktorú by o pár storočí neskôr v Bellových laboratóriách ocenili hodnotou 96 decibelov. Budúceho ženícha tak strašne rozbolela hlava, že okamžite stratil schopnosť lietať a musel núdzovo pristáť pri jaskyni neďaleko kráľovského mesta. Očití svedkovia uvádzali, že nešlo ani tak o pristátie, ale skôr o pád sprevádzaný ohnivým efektom, a ak by očití svedkovia žili o pár storočí neskôr, považovali by jav za zostrelenie lietadla...

Kráľovská informačná služba zaznamenala, kde a za akých okolností drak pristál a podala panovníkovi podrobnú správu o presnej aktuálnej polohe jeho dcéry. Veľký kráľ minikráľovstva vystrojil svoju miniarmádu a vydal sa na jej

čele zachrániť princeznú. Po opadnutí šoku z vydesenia jašterom sa totiž živo vžil do situácie svojho milovaného potomka a trpkou oľutoval svoj nerozvážny súhlas s jej vydajom i jej vydanie do pazúrov budúceho ženicha. Keď po nedlhom putovaní účastníci výpravy uzreli od hlavybôľu rozmrzeného a nahnevaneného draka, dali sa všetci traja členovia početnej kráľovskej armády – bubeník, trubač i vlajkonosič – na šialený ústup. Ani kráľ dlho neotálal, keď spozoroval, že stojí na čele armády, ktorej úplne absentuje telo. Vzal nohy i svojho koňa na plecيا a utekal tak rýchlo, že ho zastavila až hradná brána, ktorú nedbalí a vystrašení sluhovia zabudli otvoriť. No kráľ nepatril k tým, čo sa vzdávajú po prvom neúspechu. Mal krajinu plnú pytačov, ktorí pri prilete draka od strachu skameneli, a preto nestihli ujsť, a teraz, keď postupne precitali a rozcvičovali si stuhnuté končatiny, vyhlásil individuálnu oslobodzovaciu akciu pod heslom „Kto vyslobodí princeznú z dračích pazúrov, dostane pol kráľovstva a princeznú Améliu za ženu.“ Mnohí z pytačov odišli, vraviac si, že taký risk nemá cenu, a je úplne jedno či oným riskom mysleli súboj s drakom alebo manželstvo s múdrou, preto potenciálne mudrujúcou princeznou. Iní pytači sa však rozhodli vyskúšať šťastie, ale keď došli k jaskyni, došli k rovnakému názoru ako

prvá názorová skupina, lebo nevrlý exemplár jaštera – pred poľným obydlím oddychujúci a iskry vydychujúci – dokáže priam telepaticky meniť názory okoloidúcim... No našli sa aj takí „odvážlivci“, ktorí sa išli na hrôzostrašného šarkana pozrieť len preto, aby si mohli povedať, že to za to naozaj nestojí...

... a tak stratili všetci pytači záujem o princeznú Améliu a princezná Amélia stratila všetkých pytačov, ktorí ju mohli pri značnej dávke odvahy a dobrej vôle zachrániť. Po tomto sklamaní, ktoré kráľovi pripravili zahraniční kráľovskí synovia, prestal kráľ veriť, že v urodzenej krvi urodzených pánov koluje viac urodzenosti, než strachu, preto dal vytlačiť inzerát do ľudových novín malého formátu – Ľudovec, pre ľud pospolitý, nech spomedzi ľudu povstane ľudový hrdina (pokojne sa môže volať hoc' Ľudo), ktorý si záchranou princeznej zabezpečí urodzený pôvod. No ako to už býva aj v bežnom živote, zhodou náhod či nečakaných okolností sa môže stať, že sa z ničoho-nič objaví škriatok a narobí šarapatu, vyvolá nedorozumenie, prípadne skomolí, čo sa dá. Tak sa z komára stane somár, či dokonca slon. Tentoraz sa našiel škriatok tlačiarenský, a tak inzerát, ktorý vyšiel v novinách Ľudovec, vytlačený pre efekt a výraznosť hrubým, podčiarknutým, paličkovým písmom, aby každého čitateľa hneď udrel do očí, nadobudol túto podobu: **„NA ZNÁMOST SA DÁVA TÁTO VÁŽNA SPRÁVA: ĽUDU DOMÁCEMU I ĽUDU ZAHRANIČNÉMU. KTO VYSLOBODÍ PRINCEZNÚ Z DRAČÍCH PAZÚROV, DOSTANE KRÁĽOVSTVO A POL PRINCEZNEJ ZA ŽENU.“**

Náš hlúpy-nehlúpy, na vysokej filozofickej domácej peci odškolený Jano mal veľmi dobré informácie o dianí v kráľovstve, lebo prečítal všetky noviny a časopisy, ktoré sa dopodrobna zaoberali danou tematikou. Nemohol si nevšimnúť do očí bijúci kráľovský inzerát v novinách Ľudovec, ktorý mu do očí nielenže bil, ale doslova a do písmena mu oči klal, nielen pre zvolené písmo, ale aj preto, lebo sa v ňom vyskytovala veľmi závažná tlačová chyba. Živo si predstavil nápadníka, ktorý by vyslobodil princeznú Améliu a dožadoval by sa doslovného dodržania podmienok v inzeráte – celé kráľovstvo a pol princeznej. Vznikol by nehorázny škandál. Majiteľ takmer vyklatých očí však zobral vec optimisticky a pevne dúfal, že tlačovú chybu niekto objaví a v budúcom čísle novín uvedie na pravú mieru.

Popravde jeho optimistický prístup nepramenil ani tak príliš z optimizmu, ako skôr z lenivosti, lebo ako správny domased a pecomil nemal záujem pre čiusi chybičku opúšťať milovanú piecku a teplo domova...

Kráľovský inzerát v novinách Ľudovec, ktorý redakcia zaradila do časopi-

su bez nároku na úhradu inzertného poplatku, vychádzal ani nie tak preto, aby niekoho nabádal k odvážnej akcii, ale skôr preto, aby sa kráľovské veličenstvo nehnevalo a nedalo ľudu za úlohu oslobodiť princeznú kráľovským príkazom. Ľud by mohol vo vojne s drakom utrpieť výrazný početný úbytok a redakcia by prišla o značnú časť už i tak nepočetných platiacich čitateľov, čo by ju mohlo definitívne zruinovať, a namiesto po drakovi by bolo po ľude i po Ľudovcovi.

Inzerát mal ešte ďalšiu špecifickú vlastnosť: bol takmer nečitateľný. Nie však preto, že by sa nedal prečítať, ale preto, lebo ho nikto radšej čítať nechcel alebo prosto čítať nevedel. Povestnú výnimku potvrdzujúcu pravidlo tvoril len Jano, ktorý čítal všetko, čo mu pod ruku prišlo, bez ohľadu na obsah.

V konečnom dôsledku ani jedného občana kráľovstva, tentoraz Jana nevyvímajúc, ani nikoho zo zahraničia vízia osobného stretnutia s drakom nelákala. Veď drak Zákerák za svoj život nenadobudol prakticky žiadne hygienické návyky, nehovoriac o hygiene dentálnej, a tiež neovládal základy slušného stolovania. Keď si niekto – ktokoľvek – predstavil, že by práve takémuto nemóresnému, bacilmi a vírusmi infikovanému dračiemu grobianovi mal poslúžiť ako večera, tak ho heroické chútiky prešli a radšej s bývalými nápadníkmi princeznej zhodne skonštatoval, že to za to naozaj nestojí...

Jano trpezlivo čakal na ďalší výťah novín Ľudovec veriac, že už tlačovú chybu opravili a on zase dokáže pokojne spať. No keď ani po mesiaci chybu neodstránili a inzerát vychádzal v nezmenenej podobe, rozhodol sa konať. Nemajúc veľkú dôveru k poštovej službe, ktorú v týchto časoch a oblastiach zabezpečovali poštové holuby (taký holub sa zaľúbi a nedoručí list, prípadne si ho uloví a zje anonymný hladný občan, sokol, orol, jastrab či iný gurmán), rozhodol sa pre osobnú intervenciu v redakcii časopisu Ľudovec...

Čo sa dialo toho rána a hlavne večera v Janovej rodnej chalupe i dedine, vošlo do histórie tejto obce ako najradostnejší deň tisícročia. Prišlo to ako blesk z jasného neba. Janova mamka o piatej hodine rannej natierala maslom krajec chleba a otec sedel za stolom čakajúc na pripravované raňajky, keď tu Jano, ktorý o takomto čase zvykol spať na peci, lebo sa so železnou pravidelnosťou zobúdzať okolo obeda, hovorí:

– Mamo, mne natrite tri krajce, aby som vo svete neostal hladný.

A vtedy Janovej mamke od prekvapenia spadol na zem chlieb, ktorý práve natrela a chystala sa ho položiť na stôl, čím bol vlastne učinенý objav, že chlieb vždy padá na zem namazanou stranou. No tejto skutočnosti nevenovali Jano-

vi rodičia pozornosť, lebo ich mozgové závitý spracovávali práve počuté slová „... aby som vo svete neostal hladný“.

Sprvoti si mysleli, že sa jedná o zvukovú halucináciu, potom sa domnievali, že Jano hovorí zo sna, vzápätí ich však napadlo, že sa asi veľmi skoro zobudil, tak si niečo číta, no keď Jano zostúpil z pece a spýtal sa, či už má tie chleby natreté, vydedukovali, že sa naozaj chystá do sveta, a začali spriadať plány na večernú oslavu. Zatiaľ len nesmelo. No keď Jano potvrdil svoje predošlé slová odchodom na priedomie, rozšírila sa informácia o jeho zámere ísť do sveta po celej dedine. Neuveriteľnou rýchlosťou sa začal zhromažďovať početný zástup zvedavých spoluobčanov, členov miestnej ľudovej kapely nevynímajúc. Všetci ho potom svorne a s hudobným sprievodom vyprevadili až za les. Nie že by im Jano až tak prirástol k srdcu, no chceli sa na vlastné oči presvedčiť, či naozaj odchádza do sveta a nevyšiel si len na huby. Keď sa však Jano ani do večera nevrátil, prepukla bujará oslava s tombolou a ohňostrojom...

Či cesta trvala deň, či tri, alebo hodinu, kto vie, lebo chudák Jano z toľkej chôdze stratil pojem o čase – tak strašne ho boleli nohy, keď konečne dorazil do kráľovského mesta. Niet sa čo čudovať, veď ich doteraz takmer nepoužíval. Pomyslel si, že by ho až tak bolieť nemali, keď ich má skoro nové – nezodraté.

Prehliadkou mesta, zapadnutých zákutí či kultúrno-historických pamätihodností sa zbytočne nezdržoval. Vydal sa hľadať redakciu novín Ľudovec. Našiel ju približne po poldňovom hľadaní, asi desať metrov od brány, ktorou ráno do mesta vstupoval.

Keď už stál pred dverami redakcie, zaklopal na ne, lebo v mnohých knižkách čítal, že slušní ľudia pred vstupom zaklopú, a podobne ako iní ľudia mal tendenciu považovať sa za slušného. Keď sa po zaklopaní spoza dverí neozvalo žiadne pozvanie, zaklopal ešte raz a vstúpil dnu bez pozvania. Za stolom sedel nevysoký chlapík s cvikrom zacviknutým na špičke nosa a tváril sa veľmi dôležito, keďže dačo zapisoval prvotriednym husím brkom namočeným do prvotriedneho atramentu na prvotriedny papier.

– Dobrý deň, – pozdravil Jano.

– Dobrý! – odzdravil chlapík, neodtrhávajúc zrak od papiera a textu, ktorý s vášňou grafomana súkal na papier.

– Hľadám pána šéfredaktora... – oznámil Jano trocha ostýchavo, trocha ne-sebavedome, lebo ho zmiatlo, že tento okuliarnatý chlapík sa rozhodol pri svojej odpovedi nenadviazať očný kontakt, čo bolo podľa niektorých autorov veľmi nezdvorné i neslušné a podľa iných nehorázne až drzé.

